

REAALI Poiss

Nr 153 | Märts 2018

Tallinna Reaalkooli ajaleht | rp.real.edu.ee

PETTUMUSOHKED JA PÄIKESEPAISTE

Töö kiidab tegijat. Aga kas ikka on nii? Võiksin soovida õnne, et sa lehte 4. korruse laudadele vedelema ei jätnud ja õpetajate ütlustest kaugemale jõudsid. Loe nüüd järgnevat leheküljed ka läbi ja vaata, mis on vahepeal toimunud ja mida koolikaaslastel sulle öelda on.

Olen üpris kiidav, et Reaali Poisi koosolekute aeg ja toimumiskoht jõuab soovijani. Kui mitte, otsi mind üles ja vajadusel saadan isiklikult meeldetuletuse. Ometigi kuulen tihti peale koosoleku lähenedes, et küll on kiire ja kontrolltööd tulemas või oih, unustasin ära, mis sest, et informatsioon erinevaid allikaid pidi päralt jõudnud on. Mõikan. Midagi olekski justkui puudu, kui elutempo Reaalis liialt aeglaseks kisus. Vaat et igavusest kipub lolluseidki tegema. Ent etskae, ka meil on kiire. Ma ei laida, pigem proovin aru saada. On selgemast selgem, et kool tuleb prioriteediks seada ja et kooli kõrvalt tuleb leida aega ka huvialadele ja sotsiaalsele elule. Sellest hoolimata olen kindel, et meie seas veel mõnel sulg jookseb. Oli ju terve Pärnu mnt maja kokandusklass rahvast täis esimesel suurel koosolekul. Miks te küll kõik pakku pugeste? Vahest oleks kirjutajate seltskond värvikirevam ja leht veelgi mitmekesisem. Veel pole hilja!

Vähe positiivsemat tooni ka. Linnud on lõõritanud kevade algust, enam ei ole (heal juhul) kooli minnes ja koolist tulles kottpime. Kas kevad reaalselt oma hõlmad meie maale peatselt laotab, eks näis. Ehk lõpetame ka sel aastal 1. aprillil kelgutades. Ärge vaid luid murdke – aprill pole naljaasi!

Märts oli üks suur rööprähklemise kuu. Mina isiklikult pole ammu 11. klassi niimoodi naeratamas näinud kui 16. märtsil. 17. märts seevastu oli aga esimene hirmuäratavalt suurem samm tulevikku, peamiselt 2002. aasta väljalasketele. Kuid ka see on nüüd seljatatud ja gümnaasiumitee võib peagi alata. Ent olgem juba praegu hoolsad – 134. lend hoiab teil silma peal. Hundud on hoos, et sõeluda välja see ainus ja õige rebane!

Ammutagem D-vitamiini ja leidkem soodsaid lennupileteid!

Karmen

KÄES ON KEVAD!

Ajaks, mil selle lehe kätte haarate, kumab horisondi tagant taas arvestuste nädal, märgistamaks mõnede üheteistkümnendike jaoks elu viimaseid tunde 301-s, abiturientide jaoks viimaseid tunde üldse koolis ja 10.c jaoks mitteamvestatud füüsika kursusi.

Koolielu keskis võib aga ära kaduda kontroll oma elu üle: elatakse liiga palju hetkes, pidevalt närvis järgmise arvestuse, järgmise määrava hinde tõttu, ning ei leita aega iseenda jaoks. Hiljuti liitus Reaali personaliga juba teine psühholoog, et kahe maja peale koormust pisutki leevendada. Seetõttu, kuulnud juba varakult koolipere appikarjeid, otsustasime REKiga sügisel, et tuleb korrata mõne aasta tagust motivatsioonikuud. Nagu teate, sai selleks märtsikuu, mille jooksul toimus Reaalis kuus loengut. Iga loeng pakkus välja erinevaid viise vaimse heaolu ja korrashoiu saavutamiseks ning kutsutud olid ka teiste koolide õpilased: humanitaarabi on kõigile.

Füüsika mõistmiseks aga sellest ei piisa. Lisaks motiveeritud õppekeskkonnale on tarvis aega, sest kõik inimesed ei õpi sama kiirelt. Ajaga jääb paljudel kitsaks, sest peale kohustuslike ainete võetakse ka valikulisi, käiakse trennis, tegeldakse hobidega, tehakse poole kohaga tööd ning minnakse vabatahtlikeks nii suurematele kui väiksematele üritustele. Seega muutub koolis kõikide teemade süvitsi mõistmine keeruliseks ning tuleb teha ohverdusi. Nii ongi loomulik, kuid idealistlik rebasemeel

ei saa sellest alati aru – seepärast jalutavadki kooli peal ringi masenduses kümnendikud, kelle medalilootused esimeste nädalatega purunesid ning asendusid sooviga kursused pelgalt läbida. Teile, kes te astute esimese gümnaasiumiaasta lõpu poole, ütleks ma, et hullem on alles ees.

Mõne jaoks vähem, teiste jaoks rohkem põhjustas peavalu uurimistööde esitamine. Nädal enne 16. märtsi oli päevi, mil kooli ilmus klassist vaid 2/3, ning need, kes kohal olid, virisesid alalõpmata liiga suure koormuse, liiga vähese aja ja ning juhendajate aeglase vastamise pärast. Lõppkokkuvõttes esitas meie lennu 107-st õpilasest oma töö 90, seega kiire matemaatika väidab, et esitamata jättis 16% lennust. On see nüüd hea või halb tulemus, ei oska ma öelda, kuid kindlasti on, kuhu arenda.

Viimaks on käes kevad. Nii väidab vähemalt kalender, kuigi veidralt bipolaarne ilm seda kuidagi ei peegelda. Siiski, me päevis on aina rohkem päikest, mis soojendab iga tunniga nii maapinda kui meid endid. Tundke rõõmu sellest, mis meil on, mitte kurbust ja meelepaha sellest, mida pole. Ning abiturientid! Soovin teile edukamat sadat päeva kui Napoléonil.

Teie president

René

Sisukord

2	Toimetaja veerg & Presidendi veerg	7	Tehisintellekt
3	EV 100 & Karikatuur	8	Lugemissoovitus
4	Veebruar 1918	9	Arvustus & Eksperiment
5	Füüsikaõpetajad malemaastikel	10	Suurperekkonnad
6	UT & G5 vahetuspäev	11	Pildi-battle
		14	Ristsõna
		15	Bingod & Väike maja

EV 100

Erko Olumets
134A

24. veebruaril 1918 kuulutas Päästekomitee Eesti iseseisvaks riigiks. Järgmisel päeval, 25. veebruaril peale Saksa vägede Tallinna okupeerimist, üritasid Päästekomitee liikmed K. Konik, K. Päts ja J. Vilms pääseda kindral Adolf von Seckendorfi vastuvõtule. Kindral keeldus kohtumisest ja lasi teatada, et mingisugust Eesti Vabariiki pole olemas. Alles 1. märtsil pääseti Saksa väekoondise juhi jutule. Kindral seletas Pätsile ja kaaslastele, et Saksa vägede eesmärk on rahu tagamine kuni Saksa-Vene rahulepingu sõlmimiseni.

Seda tehti 3. märtsil Valgevenes. Eesti Vabariigi ala läks Bresti rahulepingu alusel Saksa sõjaväe võimude alla. Keelustati Eesti Ajutise Valitsuse ning eesti omavalitsuste tegevus.

Paul Porre meenutab okupeerimis-järgset Tallinna:

„Möödusid päevad. Eesti väeosadelt võeti sakslaste poolt relvad ära ja saadeti laiali. Kõik omakaitsealklased pidid relvad ära andma ning realistid pidid relvad kooli viima. Kahju oli püssi ära anda, kuid midagi polnud parata. Padrunid ja käelindid aga pakkisin sisse ja matsin kodus keldri põrandasse ning peale ladusin küttepuud.”

Kindral von Seckendorff andis 20. märtsil korralduse Eesti sõjavägi desarmeerida ning laiali saata. Ajutine Valitsus oli sunnitud oma tegevust jätkama põranda all. Alanud oli tõsine okupatsiooniaeg. Eestlaste ajalehed pandi kinni, loodi uus saksameelne Tallinna Päevaleht. Kogu loomekirjandusele laskus tsensuur.

Järgnes laialdane saksastamine, mis ilmestus eestikeelse kooli kiires muutmises saksakeelseks. Põhikeeleks sai saksa keel, eesti keel taandus abikeele seisusesse. Suleti Tartu Ülikool ning avati saksakeelne õppeasutus Landesuniversität Dorpat. Kogunemine keelati ning eestlaste ühingute tegevust takistati. Vangistati Ajutise Valitsuse liikmeid ning aktiivsemaid rahvuslasi. Piirati elanikke liikumisvabadust nii maal kui ka linnas. Alustati maa süstemaatilist paljaksröövimist. Saksamaale veeti toidu- ja loodusvarasid, keelati

toiduvarade müümine ja eksport. Majandus langes sügavasse kriisi. Linnaelanikud nälgisid.

Vangistati ka realist Ilmar Raamot (Eesti riigimehe Jaan Raamoti poeg). Raamot kirjeldab oma ülekuulamist:

„Minu ülekuulajaks oli üks saksa ohvitser. Ülekuulamine oli korrektne ja lühike, ning vastust tuli anda just neile küsimustele, mis mul olid pähe tuubitud. Sealjuures näis mulle, et pearõhk langes sellele, et ma oma isa peidukoha üles annaksin ja üles tunnistaksin, et olen isa või dr Koniku ülesandel kellelgi kirju edasi kandnud. Isa peidupaika ma „ei teadnud” ja kirjakandmise suhtes tegin end lolliks, püüdes vigases saksa keeles kordumult selgitada, et ma ei ole kirjakandja, vaid hoopis koolipoiss. Tundus, et seda viimast jutustasin nii tõetruult, et kasutasin sama juttu Tallinnas pikema ülekuulamise ja samuti hea eduga. Ülekuulamine lõppes minu vabakslaskmisega, kuna dr Konik ja ema viidi pärast ülekuulamist tagasi vanglasse.”

Peale ülekuulamist ja vabakslaskmist vahistati Raamot samal päeval uuesti. Sellest vangistusest pääses ta alles septembris.

Detsembrikuu Reaali Poisis avaldatud artikli „4 nippi, kuidas Tallinna Reaalkooli garderoobis ellu jääda (ei ole klõpsusõõt)” autorid Erko Olumets ja Kristjan Baikov soovivad vabandada Elvi ees artiklis ilmunud ebatäpsuste ja solvavate märkuste eest. Autorid soovivad märkida, et tegu oli huumoriga, mis siiski ei vabanda üleastumist ajakirjanduse heast tavast ning kahetsevad riivavate kommentaaride ilmumist.

"You have a new match!"
Autor: Suema

KOHTUMINE AJASTU VAIMUGA

Karl-Martin Sinijärve ja Reeda Tootsi „Reaalne Wabariik“

Autor: Ingrid Kuusk

Katariina Päts vil! 132

Möödunud aasta kevadel lõpetanud 132b klass oli mitmes mõttes eriline, kuid ajalooliselt huvitava kurioosumina sattusid sellesse klassi kolm neidu - Hanna-Ingrid Nurm, Johanna-Liisa Aimla ja Katariina Päts. Pealtnäha juhuslikku kolmikut seob aga 25. veebruar 1918, mil Tallinna Reaalkooli direktori kabinetis kogunes Eesti esimene ajutine valitsus oma esimesele tööstungile. Teiste seas kuulusid valitsuskabinetti ka teedeministrina Ferdinand Peterson, välisministrina Jaan Poska ja peaministrina Konstantin Päts. Vastavalt siis meie kolme esiisad. Ja tänu EV100le ja hakkajatele korraldajatele, seob meid nüüd ka kuupäev 25. veebruar 2018, kui meil avanes võimalus rännata ajas tagasi ja peaaegu kohtuda oma sugulastega Eesti riigi sünnihetkel.

Päeva programm oli tihe. Hommikul kell 10 mälestati direktori kabinetis hetke ja koha täpsusega koosoleku algust, külas oli selleks puhuks riigisekretär Heiki Loot. Seejärel andsid õpilased manifestide

kleepimisega rahvale teada, et wabariik on sündinud ja kui see tähtis töö tehtud oli, ei saanud jätta ka õppetööd unarusse, mistõttu suunduti viktoriinile. Ajalootund jätkus saalis, kus TLÜ õigusajaloo professor Peeter Järveldi haris külalisi loenguga riigi manifesteerimisest ja ülesehitamisest. Karl-Martin Sinijärve kirjutatud ja Reeda Tootsi lavastatud

isamaaline fiktsoon „Reaalne Wabariik“ pani võimsa ja emotsionaalse punkti ürituse tubasele osale. Õues liitus meiega hulk huvilisi, isegi peaminister oli Tartust kohale jõudnud. Kõlasid kõned, laulud ja manifest ning pidulik rongkäik liikus Vabaduse väljakule küünlaid süütama. Et juttu jätkus kauemaks, liiguti pärast jälle koolimajja tagasi, kus sai ajastukohaselt ennast kapsasupi ja kuivikuga turgutada.

Autor: Ingrid Kuusk

Seniproovimata asjad tekitavad alati alguses küsimusi ja kõhklusid. Õnneks toimus see üritus vaatamata kõigile kahtlustele ja toimus hiilgavalt. Ajastuhõngus ehitud maja, täpsed meenutused segunenud vaba mõttelennuga; iga võimaliku vanuse ja eluala esindajad rõõmsatena üksteist tervitamas, kaasa mõtlema, muljetamas ja külge külge kõrval uhketena seisimas.

Sellel päeval oli Reaali Vaim kohal, Eesti vaim oli kohal, vabaduse vaim oli kohal!

MALEMÄNG KAHE VAATUSES

Toomas Reimann

Rain (R) ja Toomas (T). Dialoog enne mängu.

R: Millal õppisid malet mängima?

T: Umbes 5 – 6 aastast. Isa ei viitsinud minuga mänguautodega talvisel ajal mööda põrandat ringi pöristada – lihtsam on ju laua taga istuda ja nupukesi liigutada! Kuna malendid oli isa ise treininud ja ilusaks vestnud, siis ta kogu aeg võitis (vähemalt minu arvates oli põhjus peaaesjalikult selles). R: Kas sa mingis malekoolis ka käinud oled?

T: Malekoolis just mitte, aga kooli maleringis küll. Tollel ajal oli ka laupäev koolipäev ja pärast tunde toimus malering, mida juhendas eesti keele õpetaja hr Lusmägi. Juhendamine piirdus enamjaolt sellega, et ta käis laudade vahel ringi ja kordas iga partii alguses kõigile kümneid kordi: „Ratsud-odad välja!“. Mingeid avanguid me ei õppinud.

R: Miks sulle meeldib malet mängida?

T: Sellepärast, et on ju suur sarnasus füüsikaga – tuleb osata mitu käiku (loe valemite) ette mõelda.

R: Millal viimati mängisid?

T: Jaanuaris 2016 õpetaja Rajaga kooli aulas, kui toimus üritus „Paul Keres 100“ ja suurmeister K. Külaots oli oma etteaste teinud. Muide, Külaots on Pärnumaalt Paikusest pärit nagu ka mina, nii et mul on äkki tänu sellele väike eelis!

R: Hakkaks siis mängima, teistel juba esimene partii lõppemas. Kas sa malekella oskad käima panna?

T: Ei!

Mängud ise olid põnevad. Erilist pinget tekitas esimeses partiis käik: ratsu Berta 1 - Caesar 3! Kogu partii analüüs aga läheks siinkohal liiga pikaks.

Dialoog pärast mängu.

R: Päril äge oli! Võiks kavandada ka teisi kohtumisi, näiteks „100 tammi kabematš“ või lauatenis, kus on jooksev punktiarvestus ja vastased mängivad kumbki ühe servigeimi läbi. Isegi nipsu võiks proovida!

T: Davai, EV 100 kestab – teeme ära! Kabet ja lauatenist meeldibki mulle rohkem mängida kui malet!!

MÄNG

Kõik hakkas pihta ääri-veeri, e-liini keskel kokku saime, üht rahustas, teist inspireeris mõtteaega loendav taimer. Peab avanguteooriat tundma, et ei rusuks hinge äng, sisimas sireenikene undab: kohe algab tõeline eelmäng. Alustame erutavat jahti, järgides üht klassikalist tava: kaitsvad hilbud rebib lahti rütmiline kahe ratsu avang. Ehmatust täis valgub mõttemaailm: proovinuksin kuningagambiiti, avanenuks oda diagonaalid ja pakkuda võiks julgelt viiki! Keskmängus vastastikku segab kaarte, vigureid, kui ohvriks toome. Peadpööritava vangerduse saatel vahetame dominantsed pooled. Kinnitades liputiival kanda, kulmineerub vaimne lahing – ootamatu eelise võib anda sinisilmselt kahemõtteline kahing. Loogiliselt lendab tuld ja tõrva, võidujumalanna siia-sinna kipub, rahunedes mänguvälja kõrval, kui aeg on küps, et vahetada lipud. Ei mingit lootusetut patiseisu, võit mõlemal jääb käega katsuda, kuigi teisi nuppe rohkem siin ei leidu... kaks kuningat veel malelual hoogsalt tatsuvad!

Rain Vellerind

RATSUKÄIGU FENOMEN

Rain Vellerind

Kui Reaal ja GAG ruudulisel laual järjekordseks sportlikuks heitluseks mõõgad ristasid, oli igati loogiline, et ühe laua taha sattusid füüsikud Toomas Reimann ja Rain Vellerind. Kuna oi-oi-kui-kiire igapäevase elu kontekstis pole õpetajatel kunagi mahti koos maha istuda ja maailmatunnetuslikke mõtteid paika loksutada, ei saanud soodsat võimalust käest lasta. Libedate välisoledega arvestades tuli kõigepealt määrata malendite ja malelaua vaheline hõordetegur. Etturitega oli lihtne, neid oli mõlemal kasutada 8 tk – seega korduvkatsed olid võimalikud. Viguritega läks keerukamaks. Inertsemate kehadena püsisid nad oluliselt kauem paigal, kuid hiljem olid võimelised läbi libistama märkimisväärselt pikema vahemaid. Füüsika töötab! Ja ega siin ei olnudki enam palju vaja, et lahendada üks inimkonda

aastatuhandeid kummitanud küsimus. Aga kõigest järjekorras. Malemänguga kaasnev pinge (U) on tihedalt seotud malendite libisemisel tekkiva hõordeelektriga. Kui tekkivas elektriväljas liigub nupult ära üksik elektron laenguga (e), siis vastavalt pinge definitsioonile, tuleb tehtud töö (A) jagada selle laenguga. Samas on teada, et töö avaldub liikumissuunalise jõu (F) ja läbitud teepikkuse (l) korrutisena, kusjuures jõud on Newtoni teise seaduse kohaselt massi (m) ja kiirenduse (a) korrutis. Pinge valemisse asendades saame igati loogilise tulemuse: $U = A/e = Fl/e = mal/e$. Ehk kokkuvõttes õnnestus meil teaduslikult ära tõestada, kust on tulnud mõiste „male“. Teised rahvad on termini oma keeltesse tõlkinud millegipärast muude nimetustega, kuid see on juba filoloogiline probleem, ja et eesti keel kõlab välismaalastele keeruliselt, ka igati mõistetav.

Silmanurgast oli põnev jälgida, kuidas kõrvallaul matemaatikud Villu Raja ja Agu Ojasoo tõenäosusteooriale tuginedes püüdsid matistada malelual üht konkreetset välja, lootes, et vastase kuningas satub õigel ajal just seal viibima. Statistiliselt tegid nad kindlaks, et võitjal õnnestub see tavaliselt paremini.

Mis malematši üldseisu puutub, siis hea ajastuse tulemusena peegeldab see ilmekalt Hertzsprungi-Russelli diagrammi peajadal paikneva Päikese protsendilist koostist. Selles kontekstis ei teagi, kes peaks rõõmustama, kes kurvastama, arvestades, et ühest küljest toimub tuumareaktsioonide käigus pidev vesiniku muundumine heeliumiks, kuid teisalt pidavat see kestma veel umbes neli ja pool miljardit aastat.

HIRM JA ÕUD EHK „ISSAND JUMAL MU JUHENDAJA TULEB, PEIDA MIND“

//////////
Hanna Eliis Talving 134B

Kujutan ette enesekindlat naeratust su näol, kallis kümnendik. Praegusteks muredeks on vaid füüsika ja sööklajärjekorrad, muu koolielu tundub olevat lapsemäng. Üheksandikud las pusivad katsete ja vestlustega, sinu elu on mugav ja turvaline.

11. klass see-est elas läbi nende elu kõige pingelisema perioodi. Päriselt. Nüüd panen puhtast kaastundest verivärskel mälu pildil abil mõned soovitusd kirja. Mul on sinust kahju. Aga ehk saab sul olema lihtsam, kui kellelgi teisel – sina saad õppida meie vigadest!

1. Vali endale juhendajaks õpetaja, kellega sa igapäevaselt kokku ei puutu. Tema eest on lihtsam ennast varjata. Jah, kool muutub kohaks, kus ette vaatamata on keeruline liikuda, kuid vähemalt sa ei pea kabuhirmus tunde üle laskma.

2. Ära looda, et sa teed oma uurimistööd suvel. Sa ei tee. Selliste kõrgete ootuste seadmine paneb su enesekindluse lihtsalt

veel enam kõikuma ja lõpuks leiad end vaevlemas eksistentsiaalkriisis keset detsembrikuud, mõeldes vaid sellele, kui mõttetu su olemasolu on. Noh, tegelikult juhtub see vist niikuinii.

3. Hakka juba praegu valmistuma lõpmatuks stressisöömiseks. Keskmine Reaalkooli uurimistöö kirjutaja võtab kahe pingelise kuu jooksul juurde 3 kilo, seejuures kulutades umbes 40 eurot nii söögile kui ka spontaansetele, täiesti ebavajalikele ostudele. Süües ja raha laristades on lihtsam ignoreerida tähtaegu, pisaraid, mis lakkamatult su põski kaunistavad, ja kõrval lobisevat klassiõde, kellel on alati kõik liiga vara valmis. Kaasa arvatud UT.

4. Loobu kõikidest huvialadest ja igasugusest sotsiaalelust, vähemalt perioodil jaanuar-märts. Sa ei jõua. Ja kui ka jõuad, siis uurimistööd ei jõua. Isegi vabasportlasena mitte.

5. Pane prioriteetid paika – igapäevaselt tuleb ette olukordi, kus sul on valida graafikute põhjal analüüsi kirjutamise ja “Sõprade” kolme hooaja vaatamise vahel.

Soovitan soojalt viimast! Nii kaotad lausa kolmekordselt – unetunde, ajurakke ja punkte.

Aga tegelikult said ju ligikaudu 80% meist sellega hakkama. Saad sina ka. Edu ja kindlat meelt tulevaseks õppeaastaks. Teie kord, 135. lend!

Ära kuluvad tugevamad kaardid
Autor: Naploon

G5 VAHETUSPÄEV

//////////
Katarina Pullisaar 136B

9. klass – see on üks suurte valikute aasta: mida teha, mis kooli minna ja mis järgmine aasta saada hakkab? Kuid ega õigeid valikuid ei saa teha, kui sa oma valikuvariante ei tea. Selle jaoks ongi välja mõeldud selline kontseptsioon nagu G5 vahetuspäev ning mina mõtlesin, et vaataks selle Prantsuse Lütseumi üle. Ja teate, noored, see oli üks imetabane mõte. Hommikul kooli kömpides sattusin kolmevärviliste koolimütside laviini alla ning liikusin siis oma koduklassi (jah, sellised asjad on seal olemas ja ka väga efektiivsed). Edasi viis teekond mind prantsuse keele tundi härra Moureyga, kes mind ja teist vahetusõpilast (siitpeale viidatud kui Marite) kohe ülistavate sõnadega vastu võttis ja meid tunnikontrolli tegema pani.

Kuna kumbki meist pole just *baguette* käes sündinud, siis kirjutasime sinna täpselt nii palju kui õpikus ees oli. Õpetaja lubas meile selle eest ka hinded eKooli panna. Vahetunnid on TPL-is pikemad, aga koduklassi ja teiste klasside vahelt jooksmine sisustas seda aega suurepäraselt. Samuti oli meil veel bioloogiakund, sattusime täpselt rasestumisvastastele vahenditele pühendatud tundi, kus me saime endalegi üllatavalt päris aktiivselt kaasa rääkida. Kirjanduses saime teada, et vana hea Vilde olevat olnud üks suur naistemees ja jõudsin Maritega järeldusele, et nende kirjanikega küll sebid ei tasu. Edasi liikusime kümnendike inglise keele tundi, kus mina, kes oma arust räägin üpris head inglise keelt, ei saanud küll palju aru, aga mis ei tapa, teeb tugevaks. Edasi liikusime Maritega (kõigepealt muidugi koduklassi) ajalukku,

kus kirjutasin kolm vihikulehekülge moslemitest ning vahetasin õpetajaga paar sõna viis korda päevas Meka poole palvetamise kohta. Päeva lõpuks oli meil veel ühiskonnaõpetuse tund, just selles tunnis tulid välja minu Reaalkooli teadmised. Nimelt, et teada saada, kui palju mandaate on ühel riigikoguliikmel, tuleb valimisõiguslike kodanike arv jagada 101-ga. Sellised arvutamisoskused, mis Realist kaasa tulevad, on kasulikud (nagu välja tuleb) ka humanitaarainetes! Pärast tundide lõppu läksime veel neljakesi Lütseumi inimestega Solarisse ühte huvitavasse pita-kohta sööma (soovitan soojalt, palju vegan valikuid) ja see oli üks tore noot, millega oma reedest päeva lõpetada. Igal juhul, kui oled üheksandik ja tunned, et humanitaarained sind kõnetavad, siis TPL oleks kindlasti väärt valik!

TEHISINTELLEKT – KÖIELKÕND TÖÖVABA UTOOPIANI

//////////
Markus Vaher 135B

Kui oleme inimkonna ajalugu periodiseerinud, oleme seda teinud lähtuvalt ajastule omast tehnoloogiast. Sedasi on meie areng kulgenud kiviaja venekirvestest käesoleva infoajastu nutitelefonideni. Pole kahtlustki, et ühel päeval saab infoajastu läbi, et rajada teed uuele ajajärgule. Neuroloogia ja masinõppe arengu tulemusena oleme jõudnud punkti, kus inimkonna järgmise ajajärgu keskmes on ilmselt tehisintellekt (ingl *artificial intelligence* ehk AI). Järgnevalt üritan illustreerida seda, missugune on selle tehnoloogia mõju praegu ja mis hakkab juhtuma tulevikus.

Arvutid, mis võidavad inimesi lauamängudes, ja pakirobotid Mustamäel, keevitaja-robotid autotehastes ning Spotify soovitatavad laulud – kõige selle taga on kitsas tehisintellekt, mis on juba olemas, kuid areneb tulevikus veelgi kaugemale. Sellise tehisintellekti loomine on tehniliselt üsnagi lihtne, kuna nõuab vaid väikese oskuste pagasi õpetamist masinale. Lisaks teeb tehisintellekt vähem vigu kui inimene, sest selle tähelepanu ei ole võimalik hajutada, see ei väsi ära ja toetub enamasti suuremale arvutuslikule võimsusele. See tähendab, et paljudes kitsastes valdkondades, eriti monotoonsetes, rutiinsetes ja arvudepõhistes töodes, hakkavad algoritmid ja arvutiprogrammid või robotid tegema oma tööd märkimisväärselt paremini ja kiiremini kui vastavalt kvalifitseeritud inimesed. Seega kasvab tehisintellekti tehnoloogia odavnedes töökohtade automatiseerumine.

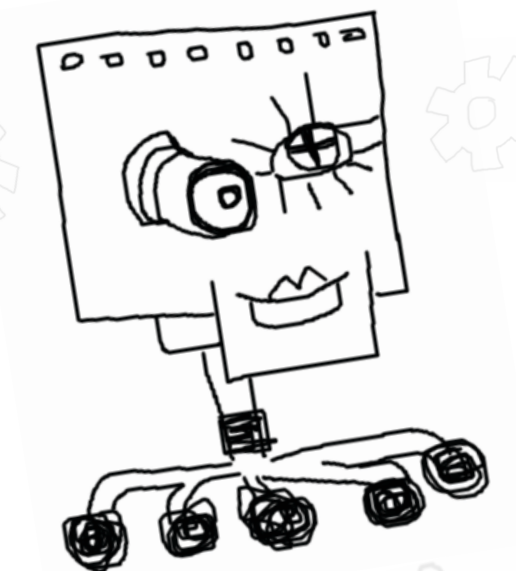
Kaugemasse tulevikku jääb aga laia tehisintellekti loomine. Laia tehisintellekti erinevuseks kitsast on see, et see on

õppimisvõimeline peaaegu igas valdkonnas, sealhulgas loovates valdkondades nagu kunst või heliloomine. Toetudes inimesest suuremale arvutuslikule võimsusele ja inimesesarnasele õppimisvõimele, on tõenäoline, et lai tehisintellekt saab inimestest paremaks peaaegu kõiges. Ainsad erandid on ametid, kus sisuliseks vajaduseks on see, et töötaja on inimene, näiteks psühholoogid. Kui kitsa tehisintellekti puhul saab rääkida tööturu muutumisest, siis laia tehisintellekti puhul tekib küsimus, kas selline tööturg tulevikus üldse eksisteerib. Luues laia tehisintellekti, mis on inimestest oma tegutsemis- ja mõtlemisvõime poolest mitmekordselt üle, pole peagi enam valdkonda, kuhu ümber kvalifitseeruda. Viidates varasemale automatiseerumisele, on paljud inimesed seisukohal, et tehisintellekti mõju jääb kesiseks ning ka seekord suudetakse ümber kvalifitseeruda. Selline seisukoht ei võta aga arvesse, et kui varem on välja vahetunud töö vahend, siis seekord vahetub töö tegija.

Vaatamata tehisintellektiga kaasnevatele negatiivsetele mõjudele, tasub mees pidada ka põhjuseid, miks seda praegu üldse arendatakse. Tehisintellekt võimaldab muuta inimkonna tootmissüsteemi, logistikat ja üleüldist ühiskonnakorraldust tunduvalt efektiivsemaks ning aitab üüratul määral kaasa teaduse arengule. Lai tehisintellekt võib olla võti, et luua maksimaalselt külluslikke elamistingimusi kogu inimkonnale, seejuures hoides elus nii meid kui meie planeeti. Sellistes tingimustes, kus inimkond on maksimaalselt automatiseerunud ja tehisintellekt töötab meie eest, kaob ka igasugune vajadus töö tegemise järele inimeste poolt.

Kui kaugemas tulevikus saavad inimesed automatiseerumise tulemusena töötada vaid piiratud hulgal ametitel ja nende töö pole otseselt vajalik, ei ole valdaval osal inimestest võimalik enam midagi teha ilma, et neil puuduks konkurentsivõime tehisintellektiga. See seab aga kahtluse alla inimkonna funktsiooni tervikuna – mis on inimese roll, kui ta ei saa mitte milleski enam tehisintellektist parem olla ja jääb sellele peaaegu kõiges alla? Ilmselt ei ole me veel valmis sellele küsimusele vastama, kuid väljavaade planeediülesest eksistentsiaalsest kriisist on sellegipoolest morjendav.

Väga keeruline on ennustada tehisintellekti arengu mõju inimkonnale, kuid ilmselt oleme sunnitud kohanema kasvava automatiseerumisega. Kitsas tehisintellekt on lävepakul ning lai tehisintellekt koputab peagi uksele. See, kas viimane toob endaga kaasa ka töövaba utopia, on veel lahtine, kuid siiski on tegemist huvitava ja natukene hirmsa väljavaatega.

ANU KELLA LUGEMISOOVITUS TALLINNA REAALKOOLI KULTUURIHUVILISTELE NOORTELE

//////////
Anu Kell, kirjandusgurmaan

Võib-olla peaks alustama sellest, miks üldse peaks noor inimene raamatuid lugema 21. sajandi maailmas, kus on nii palju muud huvitavat – arvuti oma ammendamata võimalustega, nutitelefoni, mida lihtsalt ei raatsi käest panna, arvutimängud, filmid, muusikavideod jne jne. Kui ööpäevas on ikka ainult 24 tundi, mille sisse peab mahutama ka sõpradega suhtlemise, trennis käimise ja aeg-ajalt peaks vist siiski õppima ka... Kust siis võtta aega ja miks peaks üldse pingutama selle nimel, et kuskile ööpäeva mahutada veel ka raamatute lugemine?

Nojah, kartmata kõlada lootusetult vanamoodsana, pean siiski jääma endaks ja ütleva: ikka tuleb lugeda. Kes avastab enda jaoks raamatute võlumaailma, on avanud laeka, kust võib leida ammendamatu rõõmu, lugemisnauding on üks vaimustavamaid emotsioone, mida kogeda. Tänapäeval ilmub tohutult palju igasugust kirjandust, küllap iga inimene peaks leidma just selle, mis teda kõnetab. Aga selleks, et see üles leida, tuleb otsida.

Olgu teile siis minu poolt mõned soovitus sellele teele. Tegemist on muidugi subjektiivse valikuga, aga järevalt toon välja mõned variandid viimasel ajal ilmunud raamatute hulgast, mis mind on kõnetanud.

Raimond Kaugver „Viimse meheni“; kirjastus Randvelt ja Katrin Kaugver, 2017

Kaugver on väga vastuoluline autor, tema tohutust loomingust leiab nii huvitavaid kui keskpärasemaid tekste. Antud romaani kirjutas Kaugver väga noorena 1950. aastatel n-ö sahtlisse, kust võttis käsikirja välja alles 40 aastat hiljem sõprade õhutusel ning raamatuna ilmus see esmakordselt alles nüüd. Kes vähegi Eesti ajalugu tunneb (ja Reaalkooli õpilased loomulikult kuuluvad nende inimeste hulka), saab põhjustest isegi aru – romaan kirjeldab koolipoiste vastupanu nõukogude võimu tulekule 1940. aastal ühes Eesti väikelinnas, mis äratuntavalt sarnaneb Rakverele, kust Kaugver ise pärit oli.

Kohati nooruslikult hoogne, kuid kohati ka pisarateni liigutavalt traagiline lugu koolipoistest, kelle saatust nõukogude võimu surve all kujunes rohkem või vähem keeruliseks. Ajalooliselt silmaringi laiendav ilukirjanduslik lugu ühest traagilisest peatükist eestlaste ajaloos.

Julia Lekstrom Himes „Mihhail ja Margarita“; kirjastus Tänapäev, 2017

Jätkame siis samal lainel, ka see romaan räägib nõukogude ajast, seekord Venemaal. Julia Lekstrom Himesi debüütromaan toetub Mihhail Bulgakovi eluloole ja arhiiviandmetele, teosest käivad läbi Bulgakovi kaasagssed, nt poet Ossip Mandelštam, tunnetatav on ka seosed romaaniga „Meister ja Margarita“, kuid romaan on eelkõige autori fantaasia vili. Tegevus toimub 1930. aastatel Moskvast ja Venemaal ning romaan on tolele ajale iseloomulikult erakordselt traagiline ja räige, kirjeldades tõetruult arreteerimisi, KGB vangikonge ja tooreid võtteid, mida seal kasutatakse. Romaani tegevuspaigad ulatuvad Moskva restoranidest, kirjanduseliidi kodudest ja Lubjanka kongidest Siberi vangilaagrini välja, vastandades pingeid vaba loova vaimu ja diktaatorliku režiimi vahel. Romaan ei sobi kindlasti nõrganärvilistele, aga on väga huvitav.

Elin Toona Gottschalk „Pagulusse. Lugu elust, sõjast ja rahust“; kirjastus Varrak, 2017

Taas kultuuriloolise taustaga lugu, mis on seotud II maailmasõja ning eestlastega, kes olid sunnitud oma kodumaalt nõukogude terrori eest põgenema, jättes oma hinge Eestisse. Raamat pagulaste igapäevaelust, mõtetest, valust ja armastusest; see on lugu abitusest ja meeleheitest, aga ka visast tahtest ellu jääda ja hoida alles seda, mis on ehk kõige väärtuslikum – mälu, olgu see siis kirja pandud autori vanaisa paberites või kirja panemata nagu sõja ja riikliku terrori keerisesse sattunud lapse kogemused. Aitab ka tänapäeva noorel lugejal paremini mõista seda aega ja neid valikuid, mida nad oma silmadega pole kunagi näinud, aga mis on üks osa Eesti ajaloost.

Leelo Tungal „Seltsimees laps“, „Samet ja saepuru“ ja „Naisekäe puudutus“

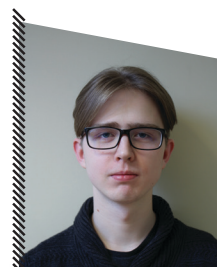
Eesti armastatud lastekirjaniku kolmest osast koosnev romaan, mis ilmus just ka ühiste kaante vahel, toob lugejani aastad 1950–1955 Eestis lapse pilgu läbi. Lugemiseks võib teost soovitada eelkõige põhikooli õpilastele, aga kõikidele soovitatakse väga-väga minna vaatama 23. märtsil esilinastuvat uut Eesti filmi „Seltsimees laps“ – tõeliselt inimlikult vapustav lugu 6-aastasest Leelost, kes peab koos vanemate ja kõikide teiste eestlastega kohanema nõukogude võimuga selle ehmatavas julmuses ja tervele mõistusele arusaamatus elukorralduses. Mina käisin seda ellinastusel vaatamas kõikide oma õpilastega, kes soovisid, ja kui 12. klassi karukasvuga suured mehed noormehed tulevad kinosalist välja, pisarad silmis, siis peab selles filmis midagi olema. Midagi sellist, mis kõnetab ka just noori inimesi. See film on lihtsalt vapustav inimlik dokument taas ühest killukesest Eesti ajaloos.

Mihkel Mutt „Eesti ümberlõikaja“; Fabian, 2016

Tapvalt irooniline ja karjuvalt vaimukas käsitlus Eesti tänapäevaprobleemidest, eelkõige pagulastest ning sellest, kuidas eestlased püüavad kohaneda 21. sajandi maailmaga, kus kõik võimalused on avatud. Soov ennast „ümber lõigata“, hakata pesuehtsaks britiks, soov unustada emakeelt ja mõistmine, et see on võimatu, või vastandiks grupp rahvusäärmuslasi, kes arvavad, et ümber Eesti peaks ehitama müüri, et eestlased kodumaalt ära ei läheks (aga see peaks olema paekivist, et oleks võimalikult rahvuslik) – kõik see avab jaburalt irooniliselt ja üle vindi keeratult tänapäeva Eesti probleemid, mis kõikidele meist tuttavad.

Küllap võiks seda nimekirja jätkatagi, sest raamatuid, ka väga häid, ilmub tänapäeval Eestis palju, aga olgu seekord siis selline valik. Kui mõni raamat teid siit kõnetab, olen ma rõõmus.

CHRISTOPHER NOLANI FENOMEN

Kristjan Baikov
134C

Sellel aastal mõõduv täpselt kümnendi jagu sellest, mil linastus esmakordselt filmilavadel Christopher Nolan „Batman: The Dark Knight“. Selle puhul otsustasin jälle selle ette võtta, läbi vaadata ja jagada muljeid oma lemmikfilmist. Seda filmi peetakse üheks parimaks superkangelaste filmiks, mis siiani valminud on. Kuid õnneks või kahjuks ei ole see kuidagi stereotüüpilise õnneliku lõpuga Marveli või DC film, mida oleme harjunud nägema.

Alustaks filmi temaatikast. Christopher Nolan jätkas triloogia teises osas, kus ta esimeses pooleli jäi. „Batman begins“ oli esimene tänapäevane film koomiksitelasest, mis oli süngem ja tumedam kui varasemad. Seda ka teises filmis. On hämmastav, missuguse atmosfääri pakuvad kaadrid, milles on

kõvasti vähem valgust ja kuidas mängitakse peategelaste ideoloogiatega ning mismoodi need filmi jooksul muutuvad. Paberi peal on sellel filmil süžee poolest juba kõik olemas – Batman, keda ei mõisteta ning kes pidevalt võitleb oma moraali mitte tappa, Harvey Dent, kes alustab filmis õigluse eest võitlejana, kuid armsama kaotus murrab ta ning viib mehe kättemaksu teele ja otseloomulikult filmi suurim staar, Heath Ledger'i Jokker.

Võin rahuliku südamega öelda, et ei enne ega pärast Heath Ledgerit ei suuda keegi niivõrd fenomenaaalselt mängida välja ei Jokkeri ega ka ühegi teise superkurjami rolli. Seda öeldes ei toetu ma ainult Oscarile, mille kadunud Ledger võitis, kuid vastu ei jõudnud võtta, vaid ka silmale nähtavatele detailidele ja sellele, kuivõrd hästi ta sellesse karakterisse sobis. Näiteks valmistas ta oma grimmi endale ise, mis võrreldes koomiksitega oli palju realistlikum ja maniakaalsem. Lisaks oli Christopher Nolan geniaalselt välja kirjutanud selle, kuidas saab üks mees terve linna enda sõrme ümber keerata ja seda ainult ühe lihtsa põhjuse pärast – Jokkerile meeldis kaos. Himu süsteemi kukutamisele ja selle hapruse tõestamise

järele oli see, mis teda niivõrd kõvasti motiveeris ja tagant sundis.

Samuti olid Batman ja Jokker perfektne paar: üks keeldus tapmast, teine nautis seda, üks soovis, et kuritegevus kaoks ja süsteem valitseks Gothami linna, teine soovis seda hävitada. Filmi jooksul on näha, kuidas Jokkeri eri toimingud panevad kedagi nii tugevat kui Batman endas kahtlema.

Selles filmis ei jää puudu ka tugevatest toetavatest näitlejatest: näiteks mängis lojaalset politseiülemat Gary Oldman ja Batmani ustavaid teenreid Alfredi ja Luciusi vastavalt Michael Cain ja Morgan Freeman. Juba ainuüksi selline näitlejatrio ütleb nii mõndagi.

Kogu austusega Jared Leto ja Ben Afflecki vastu, ei ole nende kujutatavad Jokker ja Batman ligilähedalgi sellele, mis on Heath Ledger'i ja Christian Bale'i karakterid. Üldiselt, soovitatakse igaljuhul seda filmi vaadata, sest sarnast kogemust on superkangelaste filmidest võimatu leida.

EESTI OTSIB SUPERKASSAPIDAJAT

Birgit Saliste 134B

Käimas on hea teeninduse kuu! Sellega seoses üritasin välja selgitada Solarise parima kassapidaja.

Ilmselt on nii mõnelgi meist minevikus periood, kus Solarise kaubanduskeskuses veedeti pikem aeg päevast kui koolis või kodus. Kui just seda perioodi ei ole olnud, siis Solarisse satub reaalkas rohkem kui keskmine tallinlane.

Mina sattusin sinna reedel kell 13.28 ja asusin eksperimendi käigus leidma parimat kassapidajat. Töös oli neli kassat: neli kassapidajat kulutamas tunde, et

suurendada oma sissetulekut, neli paari käsi olemas valmis piiksutama tooteid, et inimesed saaksid raha kulutada, neli väsinud aju rutiinsest tööpäevast.

Eksperiment nägi välja järgmine: mina soovin osta suitsupakki, unustasin maha dokumendi ja maksevahendina kasutan kaks aastat tagasi kehtivuse kaotanud pangakaarti ehk makse ei toimi. Jälgin müüja käitumist.

Müüja A: kohe pärast minu päringut suitupaki järele küsis dokumenti, sorisin taskus, müüja juba vaikselt niheles toolil. Ütlesin, et dokumenti pole, sõnagi lausumata pani paki kassa kohale tagasi. Kui hakkasin protestima, siis ütles, et tema sellise jamaga ei tegele. Väga tubli müüja!

Müüja B: Dokumenti ei küsinud. Kui pangakaart läbi ei läinud, soovitas korra veel proovida, siis korra veel. Ütles, et ju siis on jälle pangakaartidega maksmise

süsteem rikkis. Müüja, kes ootab kõigist inimestest parimat ja ei usu, et ükski klient midagi valesti teeks!

Müüja C: saatis samuti mind ära pärast dokumendi puudumist ja naljaka kommentaarina küsis, kas mu ema teab sellest, mis ma korraldan. Tubli ja teravmeelne müüja!

Müüja D: sõbralikult ütles, et oi oi, ilma dokumendita küll ei saa.

Kokkuvõtvalt võib öelda, et müüjad on tublid ja järgivad korralikult reegleid. Kedagi eriliselt välja tuua pole, kõik on tublid ja toredad. Kuid me kõik teame, et parim teenindaja terves maailmas on otse loomulikult reaali puhvetitädi.

REAALI SUURPEREKONNAD

Brita Kärt
Vähejaus 134B

Kas sa oled kunagi kooli infotahvliit näinud, et mõni perekonnanimi esineb sünnipäevade nimistus tublisti rohkem kui kaks või kolm korda aastas. Võib jääda tunne, et oled midagi valesti näinud, aga tegelikult on sellele huvitavale nähtusele lihtne seletus. Meie koolis on perekondi, kus Reaalkoolis õppivad lapsi on rohkem, kui Eestis soojasid suvekuid.

Perekond Siimar

Siimarite suguvõsa on tihedalt seotud Reaalkooliga. 10 suguvõsa liiget on lõpetanud Tallinna Reaalkooli ning kahel on koolitee pooleli.

Malle- Reet Siimar (Juss) alustas Reaalkoolis õpinguid neljandas klassis ning lõpetas kooli 1962.aastal 77.lennuna.

Raivo-Tiit Juss, Malle vend lõpetas Reaalkooli 1960.aastal 75.lennu koosseisus.

Malle ja Raivo ema Edith-Aleksandra oli Reaalkoolis algklasside ja vene keele õpetaja. Õpetas Tallinna Reaalkoolis 1949-1972. Kuna Edith töötas ise Reaalkoolis

õpetajana, siis oli loomulik, et ka lapsed õpivad Reaalkoolis. Seal saavad alguse suguvõsa juured Tallinna Reaalkoolis.

Malle abiellus 1965.aastal Veiko Siimariga. Neil sündis 3 last, kes kõik on Tallinna Reaalkooli vilistlased. 1984.aastal lõpetas 99.lennuga Tallinna Reaalkooli Sven, 1988.aastal lõpetas 103.lennuga Ivar ja 1998.aastal lõpetas Tallinna Reaalkooli 105.lennuga Janno.

105.lennus lõpetas Reaalkooli Ivari praegune abikaasa Kristina Siimar (Nigul). Neil sündis kaks poega Kristofer ja Mattias, kes lõpetasid Reaalkooli 2017.aastal 132.lennuga.

Svenil on neli tütart Gretel-Marie, Paula-Brit, Reeli-Marta ja Mirtel-Madlen. Gretel ja Paula on Reaalkooli vilistlased ning Reelil ja Mirtelil on õpingud veel pooleli. Gretel lõpetas Reaalkooli 2014.aastal 129.lennu koosseisus, Paula lõpetas 2017.aastal 132.lennu koosseisus. Reeli õpib 134.lennus ja Mirtel 141.lennus.

Mirtel, Reeli, Paula, Gretel, Kristofer ja Mattias Siimar onupojaga Allikas: Erakogu

Kõige rohkem on korruga õppinud 5 inimest. Kristofer, Mattias, Paula, Reeli ja Gretel või Mirtel.

Perekond Suurorg

Ka Suurorgude perekond on tugevalt seotud Tallinna Reaalkooliga. Nende seotus kooliga algas juba praegustest õpilastest kaks põlvkonda varem, kui kooli 41. lendu tuli nende vanavanaisa. Talle järgnes 107. lennus Seejärel jõudsid Reaalkooli järgmise põlvkonna poisid, kellest kaks on ka praegu meie kooli õpilased - Holger 4. klassis ja Kaur-Erik 7. klassis. Lisaks on samast põlvkonnast Reaalkoolis käinud Kasper (136. lend), Oliver (134. lend), Silver (132. lend), Karl (132. lend) ning Kristjan (129. lend).

Küsimusele, miks just Reaalkool valitud on, Suurorgude arvates väga kindlat vastust polegi. Kuidagi juhtus, et kõik läbisid sisseastumiskatsed edukalt ja kuna vanematele vendadele meeldis, siis järgnesid ka nooremad. Väikse koolijätsina on ju tore, kui on koolis juba vanem vend/ sugulane/sõber õppimas, kes puhvetis sind järjekorras vahele laseb ja vahetunnis pulli teeb sinuga.

Maksimaalselt on Reaalis olnud 6 Suurorgu, mis oli viimati 2013/2014 õppeaastal, kui Kristjan lõpetas 12. klassi, Silver ja Karl lõpetasid 9. klassi, Oliver ja Kasper olid samuti põhikoolis ning Kaur-Erik veel väikses majas. Järgmisel õppeaastal alustas kooliteed Holger, aga siis oli Suurorgusid 5.

Silver, Oliver, Kasper ja Holger Suurorg

Allikas: Erakogu

PILDI-BATTLE

Igal kevadel tuleb periood, kus ka kõige sõnaosavamad meist on end jäägitult tühjaks kirjutanud. Enam ei jätku mingisugustki oidu veel mõni viimane riimirida pastakast välja imeda, sest kõik, mis paberile jõuab, kõlab nagu isiklik solvang kirjanduseõpetajale. Luulekunstnike ramm on otsakorral. Valged lehed vajavad siiski täidet, nii et vahetame seekord belletristika kujutava kunsti vastu ja anname tõrviku meie gümnaasiumi andekatele fotograafidele, kes on võtnud enese missiooniks jäädvustada kauneid hetki nii Eestis kui mujal Maailmas. Üks pilt ütleb enam kui tuhat sõna ja me valisime teie jaoks välja kuus kõige köitvamat klõpsatust vabal teemal. Soovime kõigile ilusat kevade algust, õnne UT valmimise puhul ja jõudsat kosumist poeetidele – aprillis uue hooga!

Puhake silma!

„Peegel peeglis”

Autor: Luisa Greta Vilo 134B

„Elevandid”

Autor: Kaspar Kalle 134C

„Lasteaiaeline ninja kilpkonn”
Autor: Jaanika Kiolein 135A

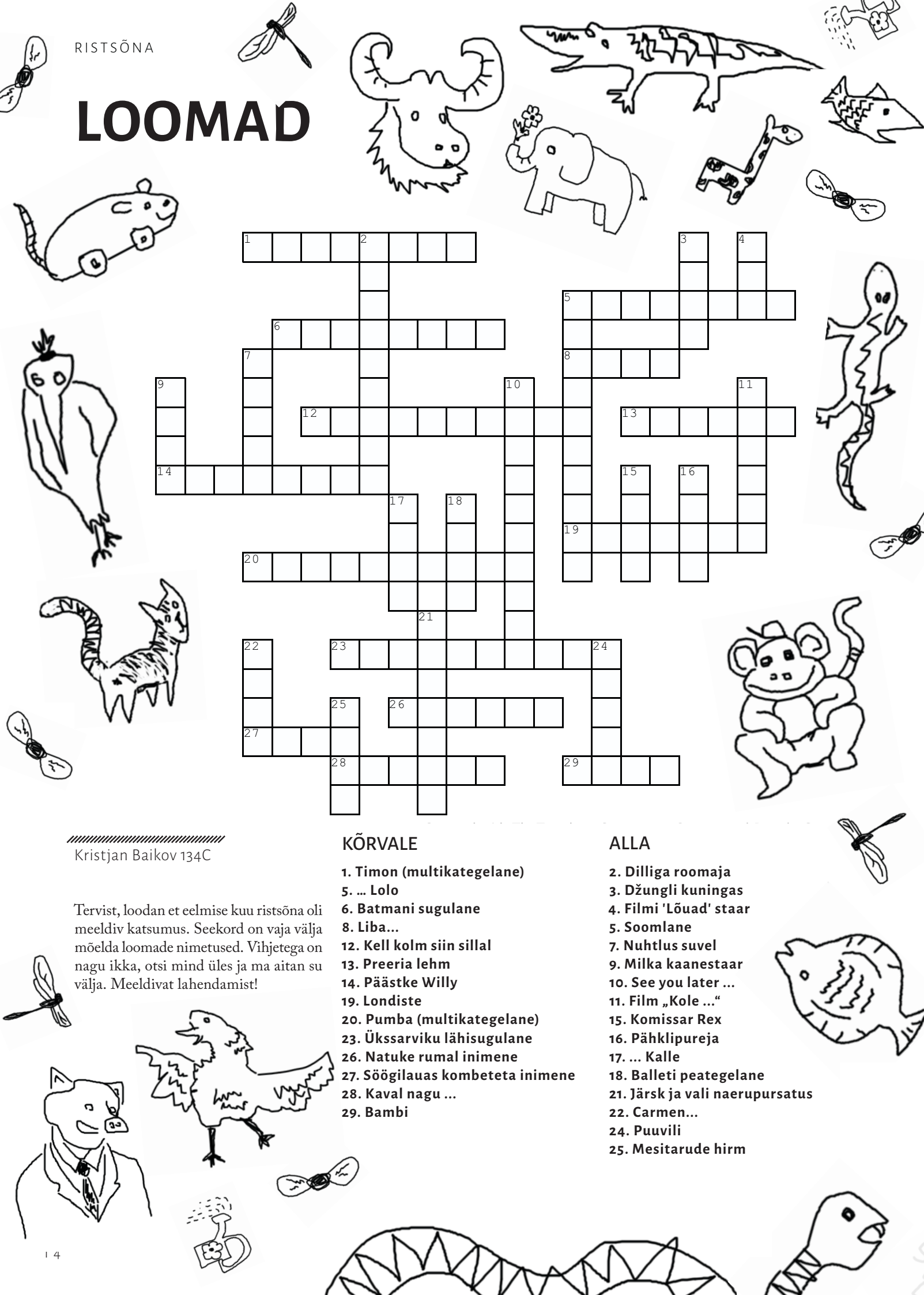
„Tõelise eesti täku otsingutel”
Autor: Mattias Kitsing 133A

„Tibu-tibu, ära näita!”
Autor: Karl Lainestu 134B

„Nelumbo nucifera keset võililli”
Autor: Villem Susi 135A

LOOMAD

Kristjan Baikov 134C

Tervist, loodan et eelmise kuu ristsõna oli meeldiv katsumus. Seekord on vaja välja mõelda loomade nimetused. Vihjetega on nagu ikka, otsi mind üles ja ma aitan su välja. Meeldivat lahendamist!

KÕRVALE

1. Timon (multikategelane)
5. ... Lolo
6. Batmani sugulane
8. Liba...
12. Kell kolm siin sillal
13. Preeria lehm
14. Päästke Willy
19. Londiste
20. Pumba (multikategelane)
23. Ükssarviku lähisugulane
26. Natuke rumal inimene
27. Sõõgilauas kombeteta inimene
28. Kaval nagu ...
29. Bambi

ALLA

2. Dilliga roomaja
3. Džungli kuningas
4. Filmi 'Löuad' staar
5. Soomlane
7. Nuhtlus suvel
9. Milka kaanestaar
10. See you later ...
11. Film „Kole ...“
15. Komissar Rex
16. Päiklipureja
17. ... Kalle
18. Balleti peategelane
21. Järsk ja vali naerupursatus
22. Carmen...
24. Puuvili
25. Mesitarude hirm

SÖÖKLABINGO

Kell 12:24 on järjekord puhvetini	Tangid on salati sisse ära uppunud	LASANJE
20 inimest trügib mööda	Ah suva, lähme solli	Kahvel on S-tähe kujuline
Ou kas ma võin vahele tulla	Paneme kandikud keskele, siis mahub meid 10 siia	Kastet soovid?

GARDEROOBIBINGO

11 klass on hõivanud terve nurga	Kellegi jalanõud on kadunud	9. klass laseb söögivahetunnis veidrat muusikat
Keegi aetakse ääre pealt istumast alla	Keegi istub kell 19.00 ikka veel seal	Mingi paarike naudib ennastunustavalt armurõõme
Keegi räägib mahlast gossipit	Keegi laseb tundi üle	Kellegi termos visatakse minema

Autor: IT meemid

VÄIKE MAJA

Hanna Kristina Käerdi 135A
Kelly Heleen Kaldra 135C

Plirts-plärts käes on märts!

Läheneva kevade ja pikemate päevade puhul otsustasime me vahelduseks väikese maja eluolu uurimas käia. Mõned küsimused on lihtsalt väga tähtsad ja teisi uurisime me sportlikust huvist. Õnneks väikese maja elanikel veel kevadväsimust ei ole ja kiirelt lähenev kevad on pigem vahva aeg.

Milline näeb välja lihavõttejänku?

- pehme ja valge ja hästi väike ja nunnu
- PAKS
- jaaa ta on täiega paks
- mkmm ta on lihtsalt puhvis
- värviline
- pikkade kõrvadega ja ilma ninata
- no ikka väike ja valge ja puhvis

Mis on see kevadväsimus, mis kõigil täiskasvanutel järsku tuleb?

- see on see haigus
- see on see, et hästi palju tahaks magada
- kevadel on nii palju tööd sellepärast
- siis kui lehed alla kukuvad
- eiii see on sügisel
- see on see, et magad palju
- kevadpuhastus, peab kõik ära koristama

Ega teil kellelgi veel kevadväsimust ei ole?

- EIIIIII
- tegelikult võib olla
- minul küll on
- ei ma ikka ei usu

Miks suured lapsed küsimusi küsimas käivad?

- et lehte panna see kõik
- ei neil on naljakas ka ju
- eee läheb Reaali Poissi kõik
- neid huvitab

Kas teile näidatakse koolilehte?

- ei
- me ei oska ju lugeda
- ma ei viitsi ka
- suurest majast peame võtma
- jah ei meile ei näidata

Mida teha, et kevad kiiremini tuleks?

- ah see on lihtne ju, sulatad fooniga lund
- laulad neid kevadelaule
- see on kohal juba peaaegu
- ehita ajamasin
- see tuleb homme niikuinii

Kas poisid võiksid uue kevadetrendina huulepullka kanda?

- ühtne vastus: EIIIII
- peale mõningast arutlemist:
- no põhimõtteliselt nad võiks seda läbipaistvat kanda
- jaa siis on okei
- natuke on jah imelik kui punane oleks
- okei siis läbipaistev sobib

Mis asi on hõõrel*?

- see on see millega sa hõõrud
- see on selleks juustuhõõrumiseks
- hõõrud seina ju
- Aga kes hõõrub?
- inimene ma arvan
- vist jah

Mida suured lapsed suures majas õpivad?

- keemia ja füüsika
- keemia – see on see ainete kokkusegamine
- aaa ja ajakirjandus ka ju sest nad käivad meie juures
- jaa nad küsivad neid küsimusi see on ajakirjandus
- arvutate nagu juba miljonipiires

(*NB! Hõõrel on teo (tigu) keel (see mis suus on).)

ÜTLUSED

M. Kell: „Tema *selfie* tuli esimesena. Selline ilus... topelt lõuaga.”

R. Maasik: „Maa on lame... natuke.”

H. Ahuna: „VOT, nüüd on ajalugu tehtud – siin klassis pole veel keegi sülti söönud.”

K. Vahenurm: „Mul on hästi palju tuttavaid, kes on kolinud Lõuna-Aafrikasse: kõik tädid, onud, sõbrad, mehed...”

K. Koit: „Mõnel on siin vist päris pikad juhtmed. Tehke nendega midagi. Kerige kokku või võtke kilekott kaasa või midagi.”

aulas käib mingi tramburai

K. Koit: „Ma tahaks kagistada seal kedagi.”

T. Reimann räägib anekdoodi, klass ei naera, on veidi segaduses.

Reimann: „See oli kvantoptikute anekdoot.”

klass naerab

Reimann: „Alles siis, kui ma ütlen, et oli anekdoot, naerate...”

T. Reimann: „Määrake vedru jäikus.”

vaikus

Õpilane: „2!”

Reimann: „Hindest räägid või?”

A. Kell: „Kunagi ma mõtlesin, et mis mõttes ma ei ole abielus?! Selleks on ju ainult ühte meest vaja!”

K. Veskimets (käevõru jääb kaelakee külge kinni): „Issand kui õudne. Edevus on ikka kohutav.”

H. Kaasik: „Kunagi said teadlased terve päev ainult matemaatikaga tegeleda, sest söögi pärast nad muretsema ei pidanud, naine tõi selle neile ette. Tänapäeval vist sellist naist ei saaks. Ta vaataks kohe, et mis see on, kes terve päev matemaatikat lahendab.”

(Päev enne ajarännakut.)

H. Kaasik: „Küsisin abikaasa käest, mis ma homme võiksin selga panna, ja ta ütles, et ma käin juba nagunii iga päev riides nagu 100 aastat tagasi.”

M. Saar: „Siin on ühesugused ühendid, siin ei toimu midagi põnevat... nagu „Õnne 13“.”

M. Saar: „Loodus ei ole riskiinvesteerija, et oo näe bitcoinid, äkki saab midagi.”

M. Saar: „Mis on parem: kas kulgeda kogu elu kõrvuti ja mitte kunagi kokku saada nagu paralleelsed sirged või korra lõikuda ja siis igavesti kaugeneda nagu lõikuvad sirged?”

M. Saar: „Oih, nüüd sattus etanool kätte, aga noh, eks ole ju ka reede ja kell juba 2.”

M. Saar: „Laul 50. aastatest, aga noh, mis ma ikka teile oma noorusest heietan.”

Reaali Poiss himustab õpetajate ütlusi. Palun tooge kõik vähegi vaimukad sõnavõttud meie 4. korruse postkasti või kirjutage siia:

	7		2				
2	5	1	6		4		7
		8			3	6	
			9		8		6
8				6			2
9			3		1		
		7	8			1	
3			5		6	2	7
				9		6	

			2			8	
			1			7	
9	2			8		5	
	3	2	6				9
6	9						4
	5				2	8	3
		3		7			5
		8			9		
6			3				

PALJU ÕNNE!

Käthi Niman	12.04
Märt Agu	19.04
Heli Ahuna	20.04
Heli Roos	21.04
Tatjana	
Truuväärt-Grubeljas	26.04
Jaanika Lukk	30.04
Margit Luts	30.04

o Peatoimetus

Kirke Kaur 135B
Karmen Laur 135C

o Kujundus

Joosep Viik vill132
Susanna Mett 134A

o Küljendus

Susanna Mett 134A

o Toimetus

René Piik 134A
Erko Olumets 134A
Brita Kärt Vähejaus 134B
Hanna Eliis Talving 134B
Birgit Saliste 134B
Iris Luik 134C
Kristofer Mäeots 134C
Kristjan Baikov 134C
Liis Liivand 135A

o Keeletoimetus

Tarmo Pungas 134A
Margareta Päts 135B

o Toimetuse nõuandja

Mirja Särg

o Aitäh

Anu Kell, Toomas Reimann, Rain Vellerind, Katariina Päts vill132, Mattias Kitsing 133A, Luisa Greta Vilo 134B, Karl Lainestu 134B, Kaspar Kalle 134C, Jaanika Kiolein 135A, Villem Susi 135A, Markus Vaher 135B, Katarina Pullisaar 136B

o Karikatuur

suema

o Kaanefoto

Mattias Kitsing133A

o Lehe nr

153